

MARIE LU este autoarea romanului foarte așteptat, *Warcross*, care se află pe primul loc în topul celor mai bine vândute serii Elitele Tinere a publicației *New York Times*, și cel mai bine vândut din seria Legende. A absolvit Universitatea din California de Sud și s-a avântat în industria de jocuri video ca artist. Acum scriitoare cu normă întreagă, își petrece timpul liber citind, desenând, jucând jocuri, și rămânând blocată în trafic. Locuiește în Los Angeles cu soțul ei, un metis de Chihuahua și un corgi din rasa Pembroke Welsh.

BATMAN™

CREATURILE NOPTII

— DC ICONS —

MARIE LU

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Gogu

young art

PROLOG

Sângele de sub unghii o deranja.

„Mănuși ieftine, stupide și nefolositoare“, și-a zis fata enervată. Chiar purtase două perechi în seara asta, dar o lovitură de cuțit neprevăzută le-a secționat pe amândouă, și acum sângele îi ajunsese pe mâini.

„Ce prostie“, s-a gândit.

În orice altă noapte, s-ar fi oprit și – cu grijă, meticulos – ar fi curățat stropii de un roșu aprins de sub unghii, unul câte unul. Dar acum nu avea timp.

„Nu mai e timp, nu mai e timp.“

Lumina lunii tăia podeaua vilei, lăsând să se vadă o parte din trupul gol al bărbatului. Fetei i se părea că, față de ceilalți, felul în care sângea bărbatul era ciudat. Lichidul se adunase, pur și simplu, sub el, într-un cerc perfect, asemeni unui disc de glazură fină pe un tort.

Ea a oftat din nou, și-a pus doza de spray cu vopsea roșie în rucsac, apoi a adunat câteva dintre cârpele răspândite

pe podea. Pe peretele de lângă ea era simbolul pe care îl desenase la rezeală.

Au calculat timpul complet greșit în seara asta, de la complicațiile neașteptate ale sistemului de securitate al domnului Grant atunci când au intrat în vilă, la faptul că au fost surprinși ca el să-i vadă primul, în loc să-l fi găsit dormind. Ei nu-i plăcea deloc să întârzie.

S-a mișcat rapid prin dormitor, strângând uneltele și îndesându-le pe toate în rucsac. Luna îi lumina trăsăturile la intervale regulate, în timp ce se mișca de-a lungul șirului de ferestre. Mama ei obișnuia să-i spună că semăna cu o păpușă; încă de când s-a născut arăta ca o păpușă – ochi mari și negri ca o apă adâncă, gene foarte lungi; un nas subțire și o gură ca un boboc de trandafir; piele ca de porțelan. Sprâncenele îi străbăteau fruntea drept și blând, și asta o făcea să arate ca și cum era în permanență vulnerabilă.

Asta și era special la ea. Nimeni nu vedea ce contează cu adevărat decât atunci când era prea târziu. Când sângele lor îi înroșea degetele.

Cu toată graba, părul i se desfăcuse și îi curgea ca un râu întunecat peste umeri; așa că s-a oprit să și-l prindă într-un coc. Cu siguranță că îi căzuseră câteva fire, care acum erau pe undeva pe podea, lăsând un indiciu pe care poliția îl va urmări. Dar nu conta – își dorea doar să iasă de acolo la timp. Ce retragere urâtă, atât de diferită de stilul ei obișnuit.

„O să-i omor“, s-a gândit cu amărăciune. „Să mă lase pe mine să curăț aici...“

Undeva în noapte s-a auzit vaietul sirenelor.

A încremenit cu capul întors spre zgomot și a ascultat cu atenție.

Mâna s-a dus instinctiv către unul dintre cuțitele legate de coapsă. Apoi a început să alerge. Cizmele ei nu făceau niciun zgomot – se mișca asemeni unei umbre, iar singurul

sunet venea doar de la rucsacul ei care i se lovea ușor de spate. În timp ce alerga, și-a tras eșarfa neagră peste jumătatea de jos a feței, acoperindu-și nasul și gura de orice privire și apoi și-a potrivit la ochi perechea de ochelari negri. Prin lentile, vila s-a transformat într-o grilă de linii verzi și de percepție a căldurii corporale.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape.

S-a oprit din nou să-și tragă sufletul și să asculte. Veneau din direcții diferite – aveau s-o încercuiască.

„Nu mai e timp, nu mai e timp“, a gândit ea.

A luat-o la goană pe scările vilei, silueta ei pierdută cu totul în întuneric, apoi s-a întors brusc când a ajuns jos, astfel încât să nu se îndrepte spre ușa de la intrare, ci spre pivniță. Sistemul de securitate fusese reconfigurat să încuie ușa de la intrare din interior, dar prin pivniță aveau ei de gând să fugă, cu toate alarmele dezactivate și sistemele de închidere ale ferestrelor care așteptau doar ordinele ei.

În momentul în care a ajuns în pivniță, sirenele de afară deveniseră asurzitoare.

— Deschide fereastra A, a șoptit ea în cască.

La capătul celălalt al camerei, fereastra reconfigurată s-a deschis cu un zgomot ușor, supus. Polițiștii se vor aduna la ușa de la intrare și la cea din spate, dar deocamdată nu se vor gândi să se uite pe partea laterală a unei case atât de mari, cel puțin dacă nu știau dinainte că există o fereastră micuță la parter. Ea a început să alerge și mai repede.

A ajuns la fereastră și, într-o fracțiune de secundă, s-a strecurat ca un șarpe prin deschizătură. Dinspre peluză auzea vocea unui polițist strigând într-o portavoce și putea distinge căldura corporală a cel puțin unei duzine de paznici în echipament greu, de apărare a corpului, stând la pândă de jur împrejurul vilei, cu fețele ascunse de căști și cu armele îndreptate către ușa.

Atunci, a sărit în picioare în întuneric, și-a dat jos ochelarii și s-a pregătit să fugă.

O lumină orbitoare a învăluit-o.

— Măinile sus!

Mai multe voci strigau la ea în același timp. A auzit mai întâi zgomotul armelor pregătite să tragă, apoi lătratul furios al câinilor polițiști pe care partenerii lor îi stăpâneau cu greu.

— În genunchi! Acum!

Au găsit-o. Ar fi vrut să arunce o injură.

„Nu mai e timp, nu mai e timp“, a gândit ea.

Și acum era prea târziu. Măcar ceilalți cu care era în misiune fugiseră deja. Pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit să-și scoată cuțitele și să se arunce asupra polițistului care era cel mai aproape, ca să-l folosească drept scut uman.

Dar erau mult prea mulți, și lumina a orbit-o suficient cât să nu se mai poată baza pe vederea ei. Nu avea timp să facă o asemenea mișcare fără ca poliția să asmută câinii și ea chiar nu-și dorea să fie mușcată până la moarte.

Așa că a ridicat mâinile.

Polițiștii au împins-o cu putere la pământ; a simțit cum își zgârie fața de nisip și de iarbă. S-a văzut o clipă reflectată în câștile opace ale polițiștilor, cu toate țevile armelor îndreptate înspre ea.

— Am prins-o...! a strigat unul dintre ei în receptor, cu o voce răgușită de emoție și teamă.

— E arestată! Fiți pregătiți...

„M-ați prins“, și-a spus ea în timp ce simțea cum i se pun cătușele reci.

Dar chiar și așa, cu obrazul lipit de pământ, tot și-a îngăduit un zâmbet ironic acoperit de eșarfă.

„M-ați prins... deocamdată.“

CAPITOLUL 1

Dacă lui Bruce Wayne i s-ar fi potrivit o mașină, atunci asta era: un Aston Martin nou-nouț, făcut pe comandă, puternic, elegant și negru tăciune, înfrumusețat cu o dungă metalizată de-a lungul plafonului și al capotei.

Acum testa limitele mașinii, bucurându-se de sunetul motorului și de felul în care răspundea și celei mai ușoare atingeri în timp ce străbătea, la apusul soarelui, străzile de la marginea orașului Gotham. Vehiculul era un cadou de la WayneTech, înzestrat cu cele mai noi caracteristici de securitate ale companiei; o colaborare istorică între legendarul producător de mașini și imperiul Wayne.

Acum cauciucurile scrâșneau în semn de protest că Bruce a luat încă un viraj din scurt.

— Am auzit asta, a spus Alfred Pennyworth în timp real prin sistemul video al mașinii.

Îi aruncă lui Bruce o privire încruntată.

— Mai încet la viraje, conașule Wayne.

— Mașinile Aston Martin nu au fost făcute să ia virajele încet, Alfred.

— Dar nu au fost făcute nici să fie distruse.

Bruce îi zâmbi pieziș tutorelui său. Lumina apusului se reflecta în ochelarii lui de tip aviator în timp ce întorcea mașina în direcția zgârie-norilor din Gotham.

— N-ai niciun pic de încredere în mine, Alfred, a spus el fără supărare. Tu ești cel care m-a învățat să conduc.

— Și te-am învățat să conduci ca un demon posedat?

— Un demon care posedă calități, a clarificat Bruce.

A rotit volanul cu o mișcare delicată.

— Și-apoi, este un cadou de la Aston Martin și este înarmată până în dinți cu elemente de securitate WayneTech. Singurul motiv pentru care o conduc este ca să mă laud cu capacitatea ei de a-ți asigura protecția, la evenimentul caritabil din seara asta.

Alfred a oftat.

— Da. Mi-aduc aminte.

— Și cum aș putea să fac asta cum trebuie fără să testez ce poate opera asta de artă?

— Să afișeze elemente de securitate ale WayneTech la un eveniment caritabil nu e același lucru cu a tenta moartea, a răspuns Alfred pe un ton mai sec decât oricând. Lucius Fox te-a rugat să vii cu mașina asta la petrecere pentru ca presa să poată scrie un articol bun pe tema asta.

Bruce a luat iar un viraj la milimetru. Mașina a făcut instant toate calculele aferente, așa că pe parbriz se puteau vedea cifre transparente cum apar și dispar. Răspundea la comenzi cu o precizie uimitoare, mașina fiind într-o perfectă sincronizare cu șoseaua pe măsură ce analiza împrejurimile până la cel mai mic detaliu.

— Exact asta fac, a insistat Bruce mirat. Încerc să ajung acolo la timp.

Alfred a dat din cap îngrijorat în timp ce ștergea de praf un pervaz la conacul Wayne. Nuanțe de auriu îi luminau tenul palid.

— O să-l omor pe Lucius pentru că a avut impresia că asta e o idee bună.

Un zâmbet afectuos a zăbovit pe fața lui Bruce. Când odată i se părea că tutorele lui semăna uluitor de bine cu un lup cenușiu, cu privirea aceea atentă a ochilor albaștri parcă oboșiți de lumea înconjurătoare. În ultimii ani, câteva suvițe albe au început să-i brăzdeze părul lui Alfred și ridurile de expresie din colțul ochilor s-au adâncit. Bruce se întreba dacă asta se întâmpla din cauza lui. La gândul ăsta, a încetinit puțin mașina.

Era momentul acela al serii când puteai vedea, pentru o clipă, cum lilieci porneau la vânătoare. În momentul în care Bruce a ajuns în oraș, a surprins un stol de lilieci arătându-se pe cerul care se întuneca, ieșind din colțurile întunecate ale orașului pentru a se alătura restului coloniei.

Bruce a simțit învăluirea binecunoscută a nostalgiei. Demult, tatăl său a hotărât ca o parte din pământul de lângă conacul Wayne să fie transformat într-unul dintre cele mai mari sanctuare pentru lilieci din oraș. Bruce încă își mai aducea aminte din copilărie cum se apleca foarte mirat pe peluza din față, cu jucăriile uitate, în timp ce tatăl său îi arăta vietățile care parcă năvăleau cu miile pe cerul la apus, arătând ca o dungă unduitoare în zbor.

„Sunt independenți“, spusese tatăl lui. Și cu toate acestea ei știau, totuși, să se miște împreună ca și cum erau unul singur.

Aducându-și aminte, Bruce și-a încordat mâna pe volan. Tatăl lui ar fi trebuit să fie acolo, pe locul din dreapta și să privească lilieci cu el. Dar asta, desigur, era imposibil.

Pe măsură ce se apropia de centru, străzile deveneau tot mai murdare, până când zgârie-norii au acoperit soarele care apunea și au învăluit aleile ca într-un giulgiu. A trecut pe lângă Wayne Tower și pe lângă clădirea de finanțe

Seco, unde câteva corturi erau ridicate pe alee; un contrast izbitor, sărăcia chiar lângă un simbol al bunăstării financiare. În apropierea se afla podul orașului Gotham, a cărui renovare era terminată doar pe jumătate. O adunătură de locuințe sociale în ruine erau parcă aruncate la întâmplare dedesubtul podului.

Bruce nu-și amintea ca orașul să fi arătat așa când era el mai tânăr – avea în minte o imagine a orașului Gotham ca o junglă impresionantă de beton și oțel, într-o continuă rotație de mașini scumpe și portari îmbrăcați în negru; cu miros de piele nouă, de apă de colonie a bărbaților și de parfumurile femeilor; cu holurile strălucitoare ale hotelurilor de lux; cu puntea unui yacht scaldându-se în scânteierea orașului care lumina portul.

Cu părinții săi alături, el a văzut doar partea frumoasă – nu și graffiti-urile, sau gunoiul din șanțuri, sau cărucioarele de cumpărături abandonate și oamenii îngrămădiți în colțuri întunecate, zornăind monede în pahare de hârtie. Fiind un copil protejat, el a văzut ceea ce orașul Gotham îți poate oferi pentru prețul potrivit, și nu ceea ce putea să-ți facă pentru un preț greșit.

Toate astea s-au schimbat în noaptea aceea fatidică. Bruce știa că se va gândi la părinții săi astăzi, în ziua când avea acces la banii pe care îi moștenise. Dar oricât de mult se pregătise pentru asta, amintirile tot îl mai răneau.

A condus mașina pe drumul spre Bellingham Hall. Un covor roșu se întindea de pe trotuarul din față până sus pe scări și o mulțime de paparazzi se adunase cu aparatele de fotografiat deja îndreptate către mașina lui.

— Conașule Wayne.

Bruce și-a dat seama că Alfred încă îi vorbea despre siguranță.

— Te ascult, Alfred, a spus el.

— Mă îndoiesc. M-ai auzit când ți-am spus să stabilești o întâlnire cu Lucius Fox mâine? O să lucrezi cu el toată vara – ar trebui, cel puțin, să puneți la cale un plan detaliat.

— Da, domnule.

Alfred a făcut o pauză cât să-i arunce o privire dură.

— Și să te porți cum trebuie în seara asta. Ai înțeles?

— Planul meu este să stau cuminte într-un colț și să nu scot niciun sunet.

— Foarte amuzant, conașule Wayne. O să țin cont.

— Nu-mi urezi „La mulți ani“, Alfred?

Când a spus asta, pe fața lui Alfred, în sfârșit, a apărut un zâmbet care i-a mai îmbunătățit trăsăturile.

— Și „La mulți ani“ de 18 ani, conașule Wayne dând din cap. Chiar ești băiatul Marthei, găzduind petrecerea asta. Ar fi fost foarte mândră de tine.

Bruce a închis ochii o clipă când a auzit numele mamei lui. În loc să-și sărbătorească ziua de naștere, în fiecare an ea organiza un eveniment caritabil, iar banii strânși mergeau în Fondul de Protecție Legală a orașului Gotham, un grup care îi apăra pe cei care nu-și permiteau să plătească un avocat la tribunal. Bruce avea de gând să păstreze tradiția în seara asta, acum că responsabilitatea averii familiei sale era oficial pe umerii lui.

„Ești băiatul Marthei“, spusese Alfred.

Dar Bruce doar a dat din umeri la complimentul ăsta, nesigur de cum să-l accepte.

— Mulțumesc, Alfred, a răspuns el. Nu mă aștepta diseară.

Cei doi au închis telefonul. Bruce a oprit mașina în fața clădirii și timp de câteva secunde a rămas acolo, calmându-și emoțiile în timp ce paparazzii strigau la el în afara mașinii.

Crescuse în lumina reflectoarelor, trebuise să îndure ani la rând titlurile ziarelor despre el și părinții săi.

BRUCE WAYNE, DE DOAR OPT ANI, SINGURUL MARTOR AL UCIDERII PĂRINȚILOR SĂI! BRUCE WAYNE VA MOȘTENI O AVERE! BRUCE WAYNE ESTE LA OPTSPREZECE ANI CEL MAI BOGAT ADOLESCENT!

Și așa mai departe.

Alfred obținuse ordine de restricție împotriva fotografiilor care își îndreptau obiectivele spre ferestrele conacului Wayne, după ce Bruce venise odată de la școală în lacrimi, speriat de paparazzii prea agresivi care aproape că îl loviseră cu mașina. Petrecuse primii ani de după tragedie încercând să se ascundă de ei, ca și cum dacă stătea ascuns în camera sa însemna că ziarele de scandal nu mai răs-pândeau zvonuri.

Dar ori te ascundeai de realitate, ori o înfruntai. Și, cu timpul, Bruce și-a construit un scut, a stabilit un armistițiu nerostit cu presa. El se afișa cu un comportament atent studiat și potrivit pentru aparițiile publice și îi lăsa să facă oricâte fotografii voiau. În schimb, presa punea accentul pe problemele alese de el. Iar acum de interes era munca intensă a companiei WayneTech de a face orașul Gotham unul mai în siguranță – totul de la tehnologie nouă de securitate pentru conturile bancare ale orașului, până la drone care sprijină departamentul de poliție al orașului Gotham, sau caracteristici de siguranță auto pe care le vor pune la dispoziția tuturor în mod gratuit.

De-a lungul timpului, Bruce a petrecut nenumărate nopți la biroul din dormitorul său, ascultând în mod obsesiv stațiile poliției și urmărind pe cont propriu cazuri închise. A ars o mulțime de becuri în timp ce demonta prototipurile companiei WayneTech la lumina lămpii de pe

birou, în întunericul dinaintea zorilor, ținând microcipuri strălucitoare sau îmbinări artificiale, studiind tehnologia pe care corporația sa o dezvoltă pentru a îmbunătăți nivelul de siguranță al orașului. Iar dacă pentru a obține asta însemna să fie în vizorul presei, atunci așa va fi.

Pe când un valet de la parcare se grăbea să-i deschidă ușa mașinii, Bruce și-a ascuns disconfortul, a ieșit dintr-o singură mișcare grațioasă și a arătat un zâmbet impecabil reporterilor. Aparatele de fotografiat au intrat în priză. Două gărzi de corp în costume negre și ochelari fumurii au împins oamenii în spate, făcându-i loc, dar reporterii tot s-au înghesuit, cu microfoanele întinse și adresându-i întrebări.

— Aștepți cu nerăbdare să termini liceul?

— Te bucuri de noua ta avere?

— Cum te simți să fii cel mai tânăr miliardar din lume?

— Cu cine te întâlnești, Bruce?

— Hei, Bruce, uită-te aici! Zâmbește!

Bruce s-a conformat, rânjind ușor. Știa că e foarte fotogenic – înalt și slab, cu ochii de un albastru închis ca safirul, în contrast cu tenul deschis, părul negru perfect dat pe spate, costumul făcut la comandă și pantofii Oxford lustruiți.

— Bună seara, a spus el rămânând un moment în fața mașinii.

— Bruce, a strigat un paparazzo. Mașina asta e primul lucru pe care l-ai cumpărat?, a întrebat el făcându-i cu ochiul. Te bucuri de avere deja?

Bruce pur și simplu s-a uitat fix la el, refuzând să-i cadă în plasă.

— Acesta este cel mai nou Aston Martin de pe piață, complet echipat cu tehnologie de siguranță WayneTech. Sunteți bineveniți să-i analizați interiorul în seara asta, în exclusivitate.